

David R. Hawkins, M.D., Ph.D.

PRAVDA
versus
NEPRAVDA

Jak odlišit pravdu od nepravdy

David R. Hawkins
TRUTH vs. FALSEHOOD
How to Tell the Difference

Copyright 2005 by David R. Hawkins
Original English language publication 2005 by Veritas Publishing, Arizona, USA

Translation © 2018 Petr Sumcov
Cover design © 2018 Mirek Vojáček
Czech edition © 2018 Pravda.Je

ISBN

Je pohodlné nechat se zotročit iluzí.

Proto se lidé bojí pravdy, která by je osvobodila.

Stežka je přímá a úzká... neztrácejte čas.

Sláva Bohu na výsostech!

Obsah

Autorovo vyprávění o vlastních zážitcích vysokých stavů vědomí	6
Slovo autora.....	15
Upozornění pro čtenáře	16
Předmluva.....	18
Slovo úvodem	21
Poděkování	25
Úvod.....	26
Oddíl první: Co je to pravda?.....	30
Kapitola 1: Pohled do dějin	31
Kapitola 2 Věda o pravdě	37
Kapitola 3 Pravda jako záhada: Výzva a historické hledání	41
Kapitola 4 Vývoj vědomí	47
Kapitola 5 Základní struktura pravdy	59
Kapitola 6 Projevení a kauzalita: Stvoření versus vývoj.....	66
Kapitola 7 Fyziologické projevy pravdy	72
Kapitola 8 Fakta a fikce, skutečnost a iluze.....	81
Oddíl druhý: Praktické použití.....	86
Kapitola 9 Struktura společnosti a fungování pravdy	87
Úvod	87
Rozdělení úrovní vědomí v lidstvu	90
Energie hudby	99
Výtvarné umění	105
Sporty a koníčky.....	107
Filmový průmysl a televize	108
Společenský dopad slavných osobností	112
Americká politika a volby v roce 2004.....	116
Úrovně tištěných zpravodajských médií.....	120
Literární díla některých spisovatelů	122
Kapitola 10 Amerika.....	139
Kapitola 11 Slabiny americké společnosti	163
Kapitola 12 Problematické stránky	175

Oddíl třetí: Pravda a svět.....	195
Kapitola 13 Pravda jako cesta ke svobodě.....	196
Kapitola 14 Státy a politika	217
Kapitola 15 Pravda a válka	230
Oddíl čtvrtý: Vyšší vědomí a pravda.....	239
Kapitola 16 Náboženství a pravda.....	240
Kapitola 17 Duchovní pravda	261
Kapitola 18 Shrnutí a řešení	284
Příloha A: Mapa úrovní vědomí	289
Příloha B: Jak lze měřit úrovně vědomí.....	290
Příloha C: Úrovně vědomí některých filmů	297
Příloha D: Bibliografie	301
O autorovi	335

Autorovo vyprávění o vlastních zážitcích vysokých stavů vědomí

Pravdy popisované v této knize byly získány vědeckými metodami a nestranně uspořádány, avšak – jak už to bývá u každé pravdy – byly nejprve prožity jako vlastní zkušenost. V průběhu života u mne opakovaně docházelo k intenzívním stavům vysokého vědomí, které začaly již v útlém věku. Nejprve fungovaly jako inspirace, později vedly k procesu subjektivní realizace, která je popsána v řadě knih.

Ve věku tří let se náhle objevilo plné vědomí existence, porozumění, jež se nedalo vyjádřit slovy, a přesto šlo o úplné pochopení významu „Já Jsem“. Po něm okamžitě následovalo děsivé uvědomění, že „já“ by také vůbec nemuselo existovat. V tomto okamžiku náhlého probuzení ze zapomnění do vědomého uvědomování si vlastní existence se zrodilo osobní „já“ a do subjektivního vědomí vstoupila dualita, protiklad „bytí“ a „nebytí“.

Paradox existence a otázka reality zůstávaly ve středu mého zájmu po celé dětství a dospívání. Občas se stávalo, že osobní „já“ sklouzlo zpátky do většího, neosobního „Já“, přičemž se vrátil onen prvotní strach neexistence, prazákladní strach z nicoty.

V roce 1939 jsem pracoval jako novinový poslíček na venkově ve Wisconsinu. Jezdil jsem denně trasu dlouhou 27 kilometrů. Jednoho temného zimního večera mě spousta kilometrů od domova zastihla zimní bouře. Teplota klesla na 20 stupňů pod nulou a na zledovatělém, sněhem pokrytém poli daleko od domova mi podklouzlo kolo. Divoký vítr rval noviny, které jsem vezl v košíku na řídítkách a rozhazoval je po okolí. Rozplakal jsem se vyčerpáním a smutkem nad zbytečnou snahou. Šaty mi ztuhly mrazem. Abych se aspoň trochu skryl před větrem, rozbil jsem tvrdou ledovou krustu na vysoké závěži a vyhrabal si díru, do níž jsem si vlezl. Zakrátko jsem se přestal třást a namísto toho se dostavil příjemný pocit tepla a potom stav nepopsatelného klidu. Doprovázela ho záplava světla a přítomnost nekonečné lásky. Nijak se nelišila od mé vlastní podstaty. Fyzické tělo i neutěšené prostředí zcela vybledly, protože mé vědomí splynulo se všudypřítomným osvěceným stavem. Mysl byla v naprostém klidu, veškeré myšlení se zastavilo. Zůstala pouze nekonečná Přítomnost jako to jediné co je nebo co může být. Byla mimo čas a nedala se nijak popsat.

Po tomto zážitku bezčasovosti náhle přišlo uvědomění, že kdosi třese mým kolenem. Uviděl jsem znepokojenou tvář svého otce. Do těla a ke všemu, co s ním souvisí, jsem se velmi zdráhal vrátit, avšak kvůli otcově lásce a úzkosti bylo mé tělo Duchem posíleno a reaktivováno.

Soucítil jsem s jeho strachem ze smrti, ale zároveň zde bylo vědomí, že celý koncept smrti je naprosto absurdní.

O tomto zážitku jsem s nikým nemluvil, protože nebylo, jak jej vystihnout a nebyla ani vhodná příležitost. O duchovních prožitcích se dalo dozvědět pouze málo, snad jen o těch, o kterých se píše v Životech světců. Po této zkušenosti mi běžně přijímaná realita světa připadala jenom přechodná. Tradiční náboženská učení pro mě ztratila význam, paradoxně jsem se stal nevěřícím. Ve srovnání s Božským světlem, které, jak jsem cítil, zaplavuje celou existenci, bůh tradičních náboženství zářil vskutku uboze. Náboženství v mém životě nahradila duchovnost.

Za druhé světové války jsem vykonával velmi nebezpečnou službu na minolovce. Často jsem unikl smrti jen o vlasek, ale vůbec jsem z ní neměl strach. Připadalo mi, jako by smrt ztratila svou skutečnost. Protože mě fascinovala složitost mysli a chtěl jsem studovat psychiatrii, vystudoval jsem lékařskou fakultu. Můj učitel, profesor psychoanalýzy na Kolumbijské univerzitě, byl také nevěřícím, oba jsme měli k náboženství nejasný vztah. Psychoanalýzu jsem zvládal a stejně dobře se vyvíjela i moje kariéra i úspěchy.

Nicméně poklidný profesorský život nepřišel. Postihla mě progresivní, smrtelná nemoc, která nereagovala na žádnou dostupnou léčbu. Když mi bylo třicet osm let, dostoupila vrcholu a já věděl, že umírám. O tělo jsem se nestaral, avšak můj duch propadl stavu extrémní bolesti a zoufalství. Když se přiblížil můj poslední okamžik, probleskla mi hlavou myšlenka: „Co když Bůh existuje?“ Zvolal jsem tedy v modlitbě: „Jestliže Bůh existuje, tak jej teď prosím o pomoc.“ Podvolil jsem se jakémukoli existujícímu bohu a upadl do bezvědomí. Když jsem opět procítl, zjistil jsem, že došlo k tak obrovské změně, že jsem oněměl úžasem.

Osobnost, kterou jsem býval, již neexistovala. Nezůstalo žádné osobní „já“ - jen nekonečná Přítomnost tak neomezené síly a rozsahu, že nic kromě ní neexistovalo. Tichá Přítomnost nahradila vše, co jsem býval „já“. Tělo a jeho úkony byly řízeny výhradně nekonečnou Vůlí této Přítomnosti. Svět ozařovala jasnost nekonečné Jednoty, která se vyjevila v nesmírné kráse a dokonalosti všeho.

Život šel dále a toto Ticho pokračovalo. Neexistovala osobní vůle, tělo vykonávalo vše pod vedením nekonečně mocné ale mimořádně jemné Vůle Přítomnosti. V tomto stavu nebylo nutné o čemkoli přemýšlet. Veškerá pravda dosvědčovala samu sebe, takže ani nebylo třeba vytvářet v mysli koncepty. Stejně to ani nebylo možné. Zároveň se zdálo, že nervový systém je extrémně přetížený, jako by jím procházelo mnohem více energie, než na kolik byly jeho obvody navrženy.

Nebylo možné fungovat efektivně v tomto světě. Spolu se strachem a úzkostí zmizela všechna běžná motivace. Nebylo oč usilovat, protože

všechno bylo dokonalé. Sláva a úspěch ztratily význam. Přátelé naléhali, abych byl pragmatický a vrátil se ke své praxi, ale neexistovala pro to běžná motivace.

Byla zde však nyní schopnost vnímat skutečnost, která tvoří jádro osobnosti lidí, totiž že původ emocionální nemoci člověka spočívá ve víře, že je totéž, co jeho osobnost, že *je touto osobností*. A tak se bývalá praxe vlastně sama od sebe znovu otevřela a nakonec se značně rozrostla.

Přicházeli lidé z celých Spojených států. Praxe obnášela 2000 ambulantních pacientů, což vyžadovalo více než 50 terapeutů a dalších zaměstnanců, 25 kanceláří a výzkumné a encefalografické laboratoře. Konala se vystoupení i v rozhlasu a v televizních pořadech, jak již bylo zmíněno výše. V roce 1973 byl klinický výzkum zdokumentován navíc v knize *Ortomolekulární psychiatrie*. Kniha předběhla svou dobu o deset let a způsobila značný rozruch.

Celkový stav nervového systému se pomalu zlepšoval a pak se objevil další jev - krásný a jemný proud energie začal nepřetržitě téci vzhůru páteří do mozku, kde vytvářel silný pocit nepřetržité radosti. Vše v životě probíhalo na základě synchronicity, odvíjelo se v dokonalé harmonii a běžně docházelo k zázrakům. Původcem toho, čemu lidé říkají zázraky, byla Přítomnost, nikoli osobní „já“. To, co zůstalo z mého osobního „já“, bylo pouze svědkem těchto jevů. Vše řídilo větší „Já“, hlubší než mé někdejší „já“ či mé myšlení.

O stejných stavech hovořili v dějinách i jiní lidé. To mě vedlo ke zkoumání duchovních učení, včetně učení Buddyho, Huang Poa i novodobějších mudrců a učitelů, jakými byli Ramana Maharši a Nisargadatta Maharádž. Tak jsem si potvrdil, že tyto zkušenosti nejsou ojedinělé. *Bhagavadgíta* najednou dávala dokonale smysl. Občas se dostavovaly stejné duchovní extáze, o nichž mluvil Šrí Rámakršna a rovněž křesťanští světcí.

Vše a všichni ve světě byli zářící a mimořádně krásní. Všechny živé věci začaly svítit a vydávaly tichou a nádhernou Záři. Bylo zřejmé, že všechno lidstvo je ve skutečnosti motivováno vnitřní láskou, ale jednoduše si to neuvědomuje. Většina lidí prožívá svůj život jako spáček neprobuzený k vnímání toho, kým opravdu je. Všichni kolem mne jako by spali, ale všichni byli neuvěřitelně krásní. Jako bych byl do každého zamilovaný.

Bylo nutné změnit zvyk meditovat hodinu denně ráno a pak znovu před večerí, protože by to zesílilo pocity blaženosti do takové míry, že by se nedalo normálně fungovat. Zkušenost podobná té, kterou jsem jako chlapec zažil ve sněhové závěži, se dostavovala opakovaně znovu, ale bylo stále obtížnější tento stav opustit a vrátit se do normálního života. Neuvěřitelná krása všech věcí zářila v celé své dokonalosti. Tam, kde svět viděl osklivost, byla jen nadčasová krása. Tato duchovní Lásková pronikala

veškerým vnímáním. Všechny hranice mezi „zde“ a „tam“, „nyní“ a „potom“ zmizely a s nimi i veškerá oddělenost.

Během roků strávených ve vnitřním tichu se moc Přítomnosti zvyšovala. Život již nebyl osobní a neexistovala ani osobní vůle. Osobní „já“ se stalo nástrojem Nekonečné Přítomnosti a konalo zcela v Ní. Lidé v auře této Přítomnosti pociťovali mimořádný klid. Hledači žádali o odpovědi, ale protože už neexistoval žádný „David“, vlastně přicházeli slyšet odpovědi od svých vlastních „Já“, jež byla i mým „Já“. Z očí všech zářilo totéž „Já“.

Děly se zázraky, které byly nad lidské chápání. Zmizelo mnoho chronických nemocí, jimiž tělo trpělo celá léta. Zrak se spontánně normalizoval a už nebylo zapotřebí brýlí, které jsem předtím nosil celý život.

Občas začala ze srdeční oblasti vyzařovat intenzivně příjemná energie, nekonečná Láska, směrem k místu nějaké nehody. Například jednou při jízdě po dálnici začala tato úžasná energie vyzařovat z prsou. Jakmile auto vjelo za zatáčku, ukázalo se, že tam právě došlo k dopravní nehodě. Kola převráceného automobilu se ještě točila. Tato energie velké síly přešla k cestujícím ve voze a po chvíli její proud ustal. Jindy jsem se procházel po ulicích cizího města, když tatáž energie začala proudit do oblasti asi o jeden blok přede mnou do místa, kde právě začal boj gangů. Vtom zápasící padli na zem a začali se smát. Potom proud energie ustal.

Bez varování a v nečekaných situacích docházelo k hlubokým změnám vnímání. Jednou při večeři v restauraci na Long Islandu Přítomnost náhle zesílila tak, že všichni lidé i věci, jevící se při běžném vnímání jako oddělené entity, splynuli v nadčasové univerzálnosti a jednotě. V nehybném Tichu bylo zřejmé, že neexistují žádné „události“ ani „věci“ a že se ve skutečnosti nic „neděje“, protože minulost, přítomnost a budoucnost jsou pouze výtvorem vnímání, stejně jako je iluzí i samostatné „já“ podléhající narození a smrti. Když se omezené, falešné „já“ rozplynulo ve vesmírném „Já“, které je jeho pravým zdrojem, dostavil se neklamný pocit návratu domů, stav naprostého klidu a úlevy od utrpení. Příčinou veškerého utrpení je pouze iluze oddělenosti, a proto jakmile si člověk uvědomí, že je vesmírem, zcela spojený se Vším, co Je, navždy a bez konce, už pro něj žádné utrpení není možné.

Přicházeli se léčit pacienti ze všech zemí světa a někteří z nich byli ti nejbez nadějnější z bez nadějných, groteskní, kroutící se ve vlhkých prostěradlech, do nichž je zabalili na cestu ze vzdálených nemocnic. Přicházeli s nadějí na vyléčení z pokročilých psychóz a vážných, nevyléčitelných duševních poruch. Někteří byli katatoničtí, mnozí z nich léta nepromluví. V každém pacientovi však byla pod zmrzačenou

skořápkou jasně vidět zářící esence lásky a krásy, tak skrytá obyčejnému zraku, že sobě ani ostatním nepřipadal hoden lásky.

Jednoho dne přivezli do nemocnice nemluvící katatonickou pacientku ve svěrací kazajce. Měla vážnou neurologickou poruchu a nemohla stát. Kroutila se v křečích na podlaze a koulela očima. Vlasy měla rozčuchané, strhávala ze sebe šaty a vydávala jen hrdelní zvuky. Její rodina byla dost bohatá, takže ji v průběhu let prohlédlo mnoho lékařů včetně známých specialistů z celého světa. Vyzkoušeli na ní každý lék, až se nakonec vzdali a prohlásili její případ za „beznadějný“.

Při sezení s touto ženou povstala otázka beze slov: „Co chceš, Bože, aby s ní bylo vykonáno?“ Pak přišlo uvědomění, že potřebuje pouze být milována, toť vše. Její vnitřní podstata vyzařovala jejím očima a „Já“ se s touto milující podstatou spojilo. V tu chvíli ji vyléčilo její vlastní poznání toho, kým vlastně je. Stav jejího těla a mysli už ji netrápil.

V podstatě totéž se dělo u nespočetného množství pacientů. Někteří se podle kritérií ostatního světa vyléčili, někteří ne, ale to, zda ke klinickému vyléčení došlo nebo nedošlo, už pro ně nebylo důležité. Jejich vnitřní utrpení skončilo. Jakmile se cítili milováni a v nitru se jim rozhostil mír, jejich bolest ustala. Tento jev lze vysvětlit tím, že Soucit Přítomnosti zasadil realitu každého pacienta do nových souvislostí, takže prožíval léčení na úrovni, na které překročil dosavadní podobu světa. Vnitřní mír „Já“ nás oba obklopil mimo čas a totožnost.

Bylo očividné, že všechna bolest a utrpení vznikají výlučně z ega, a nikoli z Boha. Pravda byla tiše sdílena s myslí pacientů. Jeden němý katatonik měl mentální blok. Léta nepromluvil. „Já“ mu skrze mysl řeklo: „Obviňujete Boha z toho, co vám ale udělalo vaše ego.“ V tu chvíli vyskočil z podlahy a začal mluvit, což vyděsilo přítomnou zdravotní sestru.

Práce se stávala čím dál náročnější a nakonec jí už bylo přespříliš. Pacienti museli čekat, až se uvolní lůžko, přestože pro ně nemocnice přistavěla zvláštní pavilon. Přišel pocit nesmírné frustrace, že je možné věnovat se vždy pouze jedinému pacientovi. Jako kdyby mělo být moře přeléváno pomocí malé sklenky. Zdálo se, že musí existovat nějaký účinnější způsob, jak vyřešit příčiny běžných nemocí a nekonečného proudu duševního stresu a lidského utrpení.

To vedlo ke studiu fyziologických reakcí (svalovému testu), který odhalil úžasně možnosti. Jako by šlo o „červí díru“ mezi dvěma vesmíry, fyzickým světem a světem mysli a ducha, rozhraní mezi dimenzemi. Ve světě plném spáčů, kteří ztratili vlastní zdroj, byl náhle nástroj k pomoci, který může ukázat toto ztracené spojení s vyšší realitou. To tedy vedlo ke zkoumání (pomocí svalového testu) každé látky, myšlenky a konceptu, který si lze představit. Úsilí podpořili i mí studenti a asistenti ve výzkumu. Došlo k zásadnímu objevu. Zatímco svaly všech testovaných osob (subjektů) při zkoumání negativního stimulu zeslábly (například při

zkoumání pesticidů, umělých sladidel či fluorescenčního světla), u studentů duchovních disciplín, kteří zvýšili své vědomí, k těmž nedocházelo. Došlo k tomu evidentně proto, že se cosi změnilo v jejich vědomí. Poznali totiž, že nejsou odkázáni na milost světa, ale že je ovlivňuje pouze to, v co jejich mysl věří. Možná že i samotný proces na cestě k osvícení zvyšuje schopnost člověka odolávat trampotám existence, včetně nemocí.

„Já“ mělo schopnost měnit věci ve světě na základě pouhé představy. Láska změnila svět pokaždé, když nahradila „nelásku“. Celé fungování civilizace by bylo možné hluboce změnit, kdyby tato síla lásky byla soustředěna na konkrétní bod. Kdykoli se to stalo, historie se rozvinula novými cestami.

Ukazovalo se, že je možné tyto velmi důležité vhledy světu nejen sdělovat, ale že je možné je taktéž viditelně a nevyvratitelně předvést. Vyplývalo na povrch, že velká tragédie lidského života spočívá v tom, že lidskou mysl lze snadno oklamat. Nesvár a spory jsou nevyhnutelnými důsledky neschopnosti lidstva rozlišit mezi pravdou a klamem. Teď zde však bylo řešení tohoto základního problému, způsob, jak podstatu vědomí samého uvést do nových souvislostí a učinit zřetelným to, co by se jinak muselo pouze odvozovat.

Přišel čas opustit život v New Yorku i s bytem na Páté Avenue a domem na Long Islandu, a to kvůli něčemu důležitějšímu. Bylo nutné zdokonalit „sebe“ jako nástroj. Bylo třeba opustit svět a vše v něm, stáhnout se do ústraní do malého městečka a sedm let tam strávit studiem a meditacemi.

Přemáhající stavy blaženosti se bez vyhledávání vracely, a nakonec vyvstala potřeba naučit se žít v Božské Přítomnosti, a přitom fungovat ve světě. Kvůli výzkumu a psaní bylo nutné zastavit veškerou duchovní praxi a soustředit se na svět forem. Čtení novin a sledování televize pomáhalo zůstat v obraze, kdo je kdo, jaké hlavní události se dějí a o čem se aktuálně ve společnosti vedou spory.

Výjimečné, subjektivní zážitky pravdy, které potkávají mystika, jenž ovlivňuje veškeré lidstvo vysíláním duchovní energie do jeho kolektivního vědomí, nejsou jednoduše srozumitelné většině lidských bytostí, a proto pro ně nemají valný význam. Výjimku tvoří další duchovní hledající. Tato skutečnost vedla ke snaze stát se obyčejným, protože již obyčejné bytí je výrazem Božství. Pravda o pravém „Já“ člověka může být objevena pomocí cesty každodenním životem. Žít s láskou a laskavostí postačuje. Ostatní se odhalí v pravý čas. Všední život a Bůh nejsou protiklady.

A tak se po dlouhé duchovní cestě kruh uzavřel návratem k nejdůležitější činnosti, kterou bylo přinášet Přítomnost alespoň o něco blíže pochopení co nejvíce ostatním lidským bytostem.

Přítomnost je tichá a nese v sobě stav míru, jenž je prostorem, ve kterém a skrze který má vše svou existenci i své prožívání. Tento mír je nekonečně jemný a přesto jako skála. S ním mizí všechny obavy a objevuje se duchovní radost, tichá a nepopsatelně extatická. Protože prožitek času mizí, neexistuje žádná obava, lítost, bolest nebo očekávání. Zdroj radosti je nekonečný a stále přítomný, bez začátku a bez konce, neexistuje žádná ztráta, žal ani touha. Nic není třeba učinit, protože vše je již dokonalé a úplné.

Když se zastaví čas, zmizí všechny problémy, protože jsou to pouze produkty lidského vnímání. Jakmile převládne Přítomnost, ztotožňování s tělem nebo myslí končí. Po ztišení myslí zmizí i myšlenka „já jsem“ a zazáří Čisté Vědomí a osvětluje vše, co člověk je, byl a vždy bude, napříč všemi vesmíry, mimo čas a tudíž i bez začátku a konce.

Lidé se *ptají*: „Jak je možné dosáhnout tohoto stavu vědomí?“, nicméně jen málokdo podnikne potřebné kroky, jelikož jsou tak jednoduché. Předně tu byla silná touha tohoto stavu dosáhnout. Potom přišla ukázněnost neustále odpouštět a chovat se láskyplně bez výjimky. Člověk musí pociťovat soucit ke všemu, včetně vlastního „já“ a svých myšlenek. Dále přišla ochota pozastavit touhy a vzdávat se v každém okamžiku své osobní vůle. Jak byly každá myšlenka, pocit, touha nebo skutek odevzdávány Bohu, mysl se stávala stále tišší. Nejprve z ní odpadly příběhy a části příběhů, pak i myšlenky a koncepty. Když se člověk vzdá touhy tyto myšlenky vlastnit, už nikdy nedosahují takové propracovanosti a začínají se již v polovině rozpadat. Nakonec bylo možné vzdát se samotné energie vznikající myšlenky ještě dřív, než se stala myšlenkou.

I při vykonávání běžných činností pokračovala snaha o trvalé a nepřetržité soustředění, nedovolující odchýlit se ani na okamžik od meditace. Nejprve se to zdálo velice obtížné, ale s postupujícím časem se to stalo automatickým návykem, který vyžadoval stále méně úsilí, až byl nakonec bez úsilí úplně. Tento proces lze přirovnat k odpoutání rakety od Země. Nejprve je zapotřebí obrovské síly, pak s opouštěním gravitačního pole Země je již potřeba energie menší a menší a nakonec se raketa pohybuje vesmírem díky své vlastní setrvačnosti.

Bez předchozího varování došlo najednou ve vědomí k posunu a osídlila je Přítomnost, nezaměnitelná a všeobjímající. Na několik okamžiků přišly obavy, to když umíralo „já“, a pak zavládlo Absolutno přítomnosti a vyvolalo záplavu posvátného úžasu. Tato změna byla ohromující, intenzivnější než cokoli předtím. V běžném životě se nedá s ničím srovnat. Hluboký šok, se změnou spojený, byl ukonejšěn láskou Přítomnosti. Bez podpory a ochrany této lásky by byl člověk zničen.

Následoval okamžik hrůzy, protože ego lpělo na své existenci a děsilo se, že se stane ničím. Když se však pustilo a zemřelo, nahradilo je „Já“ jako Vše zahrnující Jsoucno, v němž je všechno jasné a zřejmé a je dokonalým vyjádřením vlastní podstaty. Zmizelo existování na určitém místě a dostavilo se vědomí, že „Já“ je vším, co kdy bylo a může být, co Jest. Je úplně a kompletní mimo všechny identity, mimo jakékoli pohlaví a dokonce mimo samo lidství. Už nikdy se nemusí bát utrpení a smrti.

Co se děje s tělem od této chvíle, není důležité. Na určitých úrovních duchovního vědomí se nemoci vyléčí nebo spontánně zmizí. V absolutním stavu jsou však takové úvahy bezvýznamné. Tělo se ubírá svou předurčenou cestou a pak se vrátí tam, odkud přišlo. Nemá to žádnou důležitost a na vědomí to nemá žádný vliv. Jako by tělo bylo spíše „to“ nežli „já“, jako další předmět, jako nábytek v místnosti. Chvillemi je komické, že lidé tělo dosud oslovují, jako by to byla individuální osoba, ale neexistuje způsob, jak tento stav vědomí vysvětlit nevědomému. Nejlepší je starat se o sebe a ponechat na Prozřetelnosti, aby společenské záležitosti řídila sama. Jakmile však člověk dosáhne blaženosti, začne pro něj být velmi obtížné tento stav silné extáze skrývat. Svět jím může být oslněn a lidé přicházejí zdaleka široka, aby se uchýlili do aury, která jej obklopuje. Mohou být přitahováni duchovní hledající, ale i duchovní zvědavci a také velice nemocní lidé hledající zázraky. Člověk se pro tyto lidi může stát magnetem a zdrojem radosti. Obvykle v tomto stavu pociťuje touhu sdílet jej a použít pro dobro všech.

Extáze, která tento stav doprovází, není zcela trvalá. Nastávají i okamžiky velkého trápení. Nejintenzivnější jsou, když stav kolísá a náhle bez jakékoli zjevné příčiny ustane. Potom přicházejí období intenzivního zoufalství a strachu, že Přítomnost člověka opustila. Tyto pády činí cestu svízelnou a překonat tyto zkoušky vyžaduje pevnou vůli. Nakonec začne být zřejmé, že tuto úroveň bude nutné překročit, jinak bude neustále docházet k bolestivým „sestupům z milosti“. Nádhery extáze je pak nutné se vzdát, protože přichází náročný úkol překročení duality, dokud se nevystoupí nad všechny protiklady a jejich navzájem soupeřící vlivy. Zbavit se železných okovů ega je jedna věc, a docela veselá, něco zcela jiného je ovšem zřít se i okovů zlatých, okovů extatické radosti. Jako by se duše vzdávala Boha a objevuje se nová úroveň strachu, nikdy dosud nepociťovaná. Toto je poslední hrůza naprosté osamělosti.

V mém případě byl pro ego strach z neexistence obrovský, a tak se od něj opakovaně odtahovalo, jakmile se přiblížil. Účel agónií a temných nocí duše pak začal být zjevný - jsou tak nesnesitelné, že intenzivní utrpení probudí v člověku extrémní snahu potřebnou k jejich překonání. Když váhání mezi nebem a peklem začne být neúnosné, je nutné se vzdát touhy po samotné existenci. Teprve když se toto stane, je možné se konečně posunout nad dualitu Všeho nebo Ničeho, nad existenci a neexistenci.

Tento vrchol práce na vlastním nitru je nejobtížnější fází, vrcholným předělem, kde dochází k plnému uvědomění, že iluze existence, která je zde překračována, je již neobnovitelná. Od tohoto kroku již není návratu a jeho nezvratnost způsobuje, že se tato poslední bariéra zdá nejstrašlivější volbou ze všech.

Ve skutečnosti však je tato závěrečná apokalypsa „já“ rozpuštěním poslední zbývající duality protikladů existence a neexistence. Totožnost se rozplyne v Univerzálním Božství a nezůstane žádné individuální vědomí, které by si mohlo vybírat. Poslední krok potom učiní Bůh sám.

David R. Hawkins

Slovo autora

Tato práce je výsledkem celoživotního úsilí věnovaného poznávání podstaty a jádra Pravdy samotné, toho, jak ji lze rozpoznat, vyjádřit a popsat. Postupně byl objeven prostředek rozlišení pravdy od nepravdy (Dr. Hawkinsem, pozn. překl.), který s sebou přinesl šokující důsledky, neboť odhaluje nejen esenci pravdy, nýbrž také to, že tento postup se dá použít bez omezení naprosto na cokoli, kdekoli v čase a prostoru.

Až dosud lidstvo připomínalo námořníka uprostřed oceánu, jemuž chybí kompas, pomocí něhož by odlišil správný směr od bludného. Stálo ho to neskutečně mnoho utrpení. Když si uvědomíme, jak závažné následky plynou z vrozené neschopnosti lidské mysli rozlišit pravdu od nepravdy, zmocňuje se nás soucit. Práce zde předkládaná je tudíž věnována překonání této vrozené vady, omezenosti, díky které člověk zachází se lží jako s pravdou.

Výzkum ukázal, že pravda je ve skutečnosti hodnotou relativní, která já dána vztahem k absolutní konstantě. Dá se tedy hovořit o *úrovních pravdivosti*, jež je možné vyjádřit na stupnici, která zahrnuje veškerý život se všemi jeho projevy napříč celými dějinami. Ze získaných údajů vyplynula ohromující zjištění a odhalení. Výzkumníci vyzbrojení tímto novým nástrojem (měřením úrovně pravdivosti pomocí svalového testu, pozn. překl.) připomínali malé děti, kterým se poprvé dostal do ruky mikroskop, a tak nadšeně pozorují všechno, s čím přicházejí do styku. Mnohdy byly zjištěné informace zarážející. Začínalo být jasné, že věci nejsou tak, jak se zdají, a že mysl člověka je v základu velmi naivní a snadno oklamatelná. Proto je třeba čtenáře této knihy varovat předem. Některé úseky vás možná znepokojí nebo zjistíte, že jste dosud žili ve sladké iluzi.

Tato práce byla popisována postupně v řadě knih, videí a audionahrávek, seminářů a veřejných přednášek. Po celém světě byla přeložena do více než čtrnácti jazyků. Kromě toho byla prezentována různým studijním skupinám v různých zemích.

Množství naměřených údajů bylo obrovské, takže je bylo kvůli porozumění nutné roztřídit a seznamovat s nimi veřejnost po částech. V této knize jsou rovněž předkládány tak, aby podporovaly vědomý záměr. Když totiž hledíme na zdánlivé paradoxy a přemítáme o nich, rozpouštějí se, a informace jsou pak schopné člověka i proměňovat.

Materiál této knihy má, podobně jako v případě knihy *Moc versus Síla*, vliv na zvýšení úrovně čtenářova vědomí. Co se tedy na první pohled může zdát v rozporu s realitou, vede nakonec k vyššímu vědomí a lepší schopnosti rozlišovat pravdu od nepravdy.

Mějte na paměti, že naše současná společnost je přehnaně politizovaná v prakticky všech oblastech života, a proto autor uváděné

hodnoty testoval a ověřoval při vyšších stavech vědomí, které byly popsány jinde (viz např. *Vzestup po úrovních vědomí*, Pravda.Je, 2017).

Byly aplikovány metody výzkumu, o nichž se v této knize bude hovořit, a o kterých se psalo i v jiných knihách. U důležitých výroků je zde připojena hodnota úrovně pravdivosti.

Upozornění pro čtenáře

To, jak člověk emocionálně reaguje na situace a stavy, je dáno jeho vnitřními postoji a přesvědčeními, nikoli tím, že na něj situace „působí“ zvenčí, ani tím, že se setkává s novou informací. Jak bylo zjištěno, počáteční emocionální reakci je možné rozpustit, pokud nad ní rozjímáme v širších souvislostech a se soucitem k sobě i ostatním lidem.

Tato práce si klade za cíl úlevu od utrpení, a to tak, že nahradí lež pravdou a vysvětlí, jak pravdu rozlišovat od nepravdy. Zdroj tohoto rozlišení leží uvnitř nás. Pro ty, kteří chtějí žít v souladu s pravdou, se cesta osvítlí. Těm, kteří pravdu odmítají, stezka potemní. Všichni máme možnost svobodné volby.

Při prvním čtení se vám první oddíl knihy může zdát příliš náročný či akademický. Pokud s ním budete mít těžkosti, přeskočte jej rovnou do oddílu II, a po dočtení celé knihy již pro vás bude i první oddíl snáze srozumitelný. Lidé se učí dvěma různými způsoby. Někdo hledá pomocí intelektu logické vazby, a pak teprve přechází k podrobnostem, jiný se naopak nejprve seznamuje s podrobnostmi, a potom hledá, jaké jsou mezi nimi logické vztahy. Oba způsoby však nakonec vedou ke stejnému cíli, totiž porozumění.

Čtenáři také asi neunikne, že základní myšlenky jsou v knize opakovány. Je tomu tak záměrně, z hlediska výukového. Usnadňuje se tím chápání zásadních konceptů, jež jsou při prvním čtení nové či neznámé, avšak opakováním se stávají jasnými.

U informací nejde o to, zda jsou příjemné, nýbrž zda jsou pravdivé, nebo nepravdivé, a jaký je stupeň jejich pravdivosti. Hodnoty pravdivosti, které jsou v knize uvedeny, jsou výsledkem výzkumu, a nikoli názorem autora. Nemá tedy význam psát nesouhlasné dopisy ve stylu: „Jak to, že jste vyhodnotil mrože výše nežli lachtany“ a podobně. Metoda zkoumání dává na výstupu podobně jako kalkulačka pouze čísla, nikoli subjektivní názory.

Knihla často odkazuje na další zdroje, které čtenáři mohou usnadnit pochopení. Jen samotné skládání rukopisů do podoby knihy trvalo tři roky, navíc byly prováděny opravy, revize a úpravy na základě konzultací s poradci a pracovními skupinami, jakož i s nejrůznějšími odborníky.

Vynaložili jsme značné úsilí, aby zde předkládaná data byla co nejpřesnější.

Celkový záměr práce byl veden ve smyslu Sokratova výroku, že veškeré lidské omyly a špatné činy jsou nechtěné, protože člověk se může rozhodnout pouze pro to, o čem je v tu chvíli přesvědčen, že je dobré a přinese mu štěstí. Jedinou lidskou vadou je neschopnost rozlišit skutečné dobro od dobra zdánlivého. Tato kniha je věnována právě zjišťování toho, co je „skutečné“ a jak se na to dá přijít.

Vydání knihy bylo úmyslně pozdrženo, aby se předešlo nevhodným emocionálním reakcím. Proto bylo vyčkáno až do doby po zveřejnění jevů, které jsou v knize rozebírány, např. volby v roce 2004, válka v Iráku, skandál v OSN (sexuální zneužívání žen a dětí ze strany vojáků mírových sil OSN, pozn. překl.), výcvik islámských teroristů v USA, operace tajných služeb a dvojitých agentů USA, pedofilie kněží, íránské jaderné elektrárny apod. Existence všech těchto jevů se dala zjistit již v letech 2003-2004, dlouho předtím, než se dostaly do veřejných zpráv. Podobně bychom i nyní mohli hovořit o faktech, která se teprve dostanou na povrch.

Důležitější však je popsat metodu a základní koncepty, díky nimž lze k takovýmto objevům dojít. Tato obsáhlá práce je názorným důkazem, že již neexistují žádná tajemství. Pravdu můžeme zjistit okamžitě, pokud ji hledáme čestně a žijeme v integritě.

Vždy musíme uvážit, zda zjištěná fakta odhalovat dále. My jsme při rozhodování vycházeli z toho, že moudrost je lepší než hrdinství.

Předmluva

Následující materiál je jedinečný, neboť nahlíží na komplexní lidskou zkušenost a vývoj života novým způsobem, díky poměrně nedávno objevené technice zkoumání. Zahrnuje nová pozorování a pochopení nejen běžného a zdánlivě objektivního světa (přírody), ale také dává zjištěné výsledky do souvislosti přímo s pozorováním samotným (tedy se subjektivitou). Obchází tedy a překračuje po celé věky přetrvávající zásadní zdroj omylů (dualitu), a to tak, že používá jednotu neduality. Už to samo je proces, který způsobuje proměnu člověka.

Technika stanovování úrovně pravdivosti byla často překvapivá. Podobně jako objev rentgenu, mikroskopu a teleskopu otevřela i ona nezměrnou oblast pro zkoumání, jaká dosud lidstvu nebyla přístupná. Velmi rychle přibývalo témat, která by její pomocí šlo testovat, až nakonec přišlo uvědomění, že její pomocí lze zkoumat *cokoli*.

Na počátku stály mohutné subjektivní zážitky ve vědomí autora, ke kterým došlo spontánně nejprve ve věku tří let, a potom v roce 1965. V podstatě šlo o posun *od obsahu k souvislostem*. Vědomí se nyní zaměřuje na souvislosti, které udávají význam věcí. (Věci nemají význam samy v sobě, ale podle souvislostí, například tentýž výrok může v různých souvislostech znamenat něco jiného. To je nám sice vcelku známo, nicméně naše vědomí se přesto mnohdy nechává přesvědčovat „fakty“, jejichž úroveň pravdivosti však bez daných souvislostí již poklesla. Obsah vždy záleží na souvislostech. Viz vysvětlení autora dále v knize. Pozn. překl.)

Vnímání a chápání nyní nastávaly z pohledu celosti (pole), a nikoli z pohledu osobního, omezeného „osobního já“. Základní zpracovávání prožitků a informací se přesunul od lineárního a konkrétního přemýšlení k nelineárnímu, neosobnímu, autonomnímu vědomí a uvědomování.

Tento posun způsobil, že bylo nutné, aby autor zanechal rozsáhlé psychiatrické praxe a strávil dvacet let v rozjímání, z něhož vzešly výzkumy popsané v práci *Qualitative and Quantitative Analysis and Calibration of the Levels of Human Consciousness*, 1995 (Kvalitativní a kvantitativní analýza a určování úrovně lidského vědomí). Následovala *Moc versus síla* (v češtině v roce 1995 a 2017). Po celém světě vznikly skupiny zabývající se využitím svalového testu při zkoumání různých stavů a jevů.

Desítky tisíc lidí začaly s novou technikou měření úrovně vědomí experimentovat. Rozvinula se široká síť informací, výzkumníci si vzájemně potvrzovali svá zjištění nebo je doplňovali. Navíc se konaly četné přednášky a semináře a diskuze, při kterých se zaznamenávaly otázky a odpovědi.

Z veškerých veřejných prezentací byly v USA, ale také v Evropě a na Východě (Korea) pořizovány videozáznamy. Informace tak překontrolovaly tisíce dalších pozorovatelů i diskuzních skupin.

Některá zjištění zřejmě nebudou odpovídat očekáváním čtenáře. S tím autor počítá. Každý objev či nová informace, která má skutečný význam, vždy vyprovokuje pochyby a otázky, a je třeba na to být připraven. Pokud budou nová data v rozporu s vašimi osobními představami, nejlépe to řešte tak, že je vezmete jako „možnou alternativu“ a budete je dále ověřovat. Je to lepší než je odmítat a prohlašovat ihned za mylná. Tím by se pouze posilovalo ego a může vzplanout rozhořčení. V praxi bývá takovýto protest často potvrzením, že „byl udeřen hřebík na hlavičku“ a „potrefená husa se ozvala“.

Naše mysl by ráda věřila, že jí jde „samozřejmě“ o pravdu. Ve skutečnosti však *hledá zejména potvrzení toho, čemu již věří*. Ego je vrozeně pyšné a nijak nevíta zprávy, že mnoho jeho názorů je pouhou iluzí vnímání. Technikou výzkumu pomocí svalového testu bylo zjištěno, že *pouze 35 % lidí má skutečně zájem o pravdu kvůli ní samé*.

Objevy ani práce samotná nepřišly jako důsledek osobního zájmu, nýbrž protože se posunulo celé vědomí lidstva, tedy celkové klima ve společnosti.

Naměřené hodnoty jsou většinou zaokrouhleny na nejbližší násobek pěti, například 63 je uváděno jako 65, 242 jako 240 a podobně. Smyslem je zejména najít úroveň vědomí v rozsahu stupnice, jak byla navržena v Mapě úrovní vědomí (viz příloha A). Přesnější čísla by měla význam, pouze když bychom se chtěli věnovat výzkumu podrobněji.

Musíme počítat také s tím, že různí výzkumníci a výzkumné skupiny budou přicházet s poněkud odlišnými výsledky. Vnitřně jsou však v souladu a odchylky vyplývají z rozdílného osobního přístupu k technice svalového testu (popsané v příloze B). Podobá se to nutnosti nastavit barometr podle různé nadmořské výšky. Základním tématem výzkumu je odlišení pravdy od nepravdy, tedy od nepřítomnosti pravdy. Věrohodnost výsledku závisí zejména na integritě testujícího a na záměru, se kterým klade otázku. Jistota a rychlost cestou k pravdě je právě oddanost vůči ní.

Prvním blokem, jenž se nám postaví do cesty, je zarážející překvapení, že pravda o čemkoli je skutečně k dispozici, a to během několika sekund a zadarmo, pouze za optání. Na tuto skutečnost průměrný člověk reaguje nedůvěrou, za kterou následuje šok pro jeho stávající paradigma. (Paradigma, z řeckého παράδειγμα, je základní, mnohdy neuvědomělý pohled na svět, předpokládaný jako pravdivý, pozn. překl.).

Posléze převládne zvědavost. Uvědomíme se, že nad námi leží celý vesmír nových objevů na nové úrovni chápání, z níž v nás povstává soucit a modrost.

Dá se tedy předpokládat, že přínos této práce se ve vašem životě projeví až po delší době, poté co informace vstřebáte a po jistém rozjímání pochopíte. Mnohé otázky a pochyby, s nimiž se setkáte, již byly dopodrobna prozkoumány, roztrženy a vyřešeny díky kolektivnímu záměru lidstva, protože pokud by lidstvo skutečně nechtělo pravdu poznat, pak by se nové prostředky k jejímu objevování na radarové obrazovce lidského hledání vůbec neobjevily.

Slovo úvodem

Všechny vrstvy naší společnosti v současnosti trhá na kusy všeprostopupující krize důvěryhodnosti. InSTITUTE i tradiční bašty integrity a spolehlivosti, na něž se lidská společnost spoléhala po velmi dlouhou dobu, se nacházejí pod politickou palbou nebo upadají v nemilost díky takřka každodenním skandálům. Nejde pouze o vlády a světové lídry, nýbrž o celé ideologie, náboženské organizace, vládní agentury, federální úřady, univerzity, školský systém jako celek, obří firmy, banky, noviny, televizní zpravodajské společnosti a sdělovací prostředky všeobecně.

Dokonce i soudnictví už začalo poskakovat podle rytmu politického cirkusu, právníci řídí spravedlnost ze svých lavic a členové poroty shrabují tučné odměny za to, že vynesou domluvený verdikt. InSTITUTE, založené na ochranu občanských práv se naopak stávají jejich nejhorším nepřítelem a zdá se, jako by se přímo snažily zlikvidovat lidskou svobodu v podobě, jak jsme ji znali.

Při soudních procesech jsou poroty záměrně pečlivě vybírány, a pak schválně manipulovány falešnými argumenty a ovlivňovány nedůležitými výmysly. Přestože v politické aréně není překrucování pravdy vůbec ničím novým pod sluncem, politici sami nyní zdegenerovali, zanechávají rozumného jednání a zabývají se pomluvami, debatují, zda na jednoznačných podvrzích není přeci jen něco pravdivého, dumají o očividných podvodech a všelijak mlží a vykrucují se.

V dobách před naší současnou kulturou závisel osud národů i celých civilizací na boji s nepřítelem, v němž se spoléhalo pouze na hrubou sílu. Stejně spoléhání na sílu dokonce vnitřně přijaly i celá náboženství (jak dnes vidíme v některých částech světa). Po dobytí nepřátelského území bylo podrobeným nabídnuto přijetí nové víry, nebo hromadná poprava. Síla byla vládnoucím principem, kterým se řídila společnost i náboženství a dokonce i teokratické země spoléhaly na vynucování poslušnosti silou a výhrůzkami strašlivé odplaty.

Díky teroristickým útokům a hrozbám světovému míru se dnes náboženství dostává do popředí pozornosti a je předmětem úvah. Militantní náboženští horlivci otevřeně vyhlásili válku zbytku světa a usilují o vyhlazení bezvěrců, tedy těch, kteří se neřídí jejich přísným systémem víry. Sebestřednost a velikášství takovýchto extrémistů jsou pro mírumilovnou část světa hlavním nebezpečím. Vychytralost těchto násilnických ideologií si dokonce v západním světě získala naivní sympatizanty a obhájce, kteří netuší, že i oni jsou jimi vnímáni pouze jako „bezvěrci“, mušrikové (mušrik, islámské označení pro „pohany“), blázni, „užiteční idioté“ (termín používaný Leninem), kteří si stejně zasluhují vyhlazení (Forsyth, 2004; Charen, 2003).

Poblázněnost moderní společnosti je vidět na nedostatku jasného pochopení základních otázek, při nichž je nutné správně rozpoznávat pravdivost a ověřovat věrohodnost. Základním problémem je, jako tomu ostatně bylo vždy, že lidská mysl svým fungováním a založením není od přírody schopna odlišovat pravdu od nepravdy. Tento jediný, nejvýznačnější dědičný defekt je kořenem všeho lidského trápení a neštěstí.

Mysl totiž funguje dualisticky, tudíž si *na základě předem vybraných názorových pozic vypracovává odůvodňování* věcí. To přitom není založené na realitě. Jak poukázal Descartes, mysl není schopna od sebe odlišit vnímání a bytí (*res cogitans* a *res externa*, tedy úvahy o tom, jak se svět jeví, a svět, jaký skutečně je). Vytváří si vlastní projekce a mylně se domnívá, že jsou skutečné a mají vlastní existenci. Ony však v realitě neexistují.

Lidskou mysl je možné přirovnat k počítači. Mozek je hardware, schopné přehrát jakýkoli program, který je do něho vložen. Hardware ovšem neumí chránit samo sebe před falešnou informací. Mysl tak bude věřit jakémukoli „software“ (programu), které do ní lidská společnost vloží. Je nevinná, naivní, bez ochrany. K témuž závěru docházeli i největší duchovní vůdcové lidstva, kteří rovněž prohlašují, že základní vadou člověka je nevědomost, z níž není možné se vysvobodit bez pomoci duchovního učitele.

Lidská mysl je tedy díky své vrozené stavbě naivní, slepá ke svému omezení a nevinně důvěřivá. Všichni jsou obětí nevědomosti a omezenosti lidského ega. Nejenže je většina obsahu mysli nepravdivá (například 50 % informací na internetu), je navíc ještě naprogramována tak, že sama sebe napadá sebenávistí, depresí, vinou, nízkým sebevědomým, závistí, lakotou, konflikty a nekonečnou bídou. Ty si pak promítá na vnější svět, což se projevuje nenávistí, válkami, násilím a genocidou. Ego přitom své omezení pyšně popírá, a tak se stává obětí sebe sama.

Zjištění, že bez pomoci lidská mysl kvůli své vrozené vadě pravdu od lži nerozezná, je natolik šokující, že by šlo přirovnat ke Koperníkovu objevu oběhu nebeských těles kolem Slunce. Ten také vyvolal v šestnáctém století kulturní šok. Běžný člověk bude z této pravdy zaražen, nicméně ti, kteří na iluzích a vychytralosti profitují, jí budou přímo vzdorovat.

V našem moderním světě se snahou o odlišení pravdy od nepravdy nezabývají pouze duchovní hledající. I obecná veřejnost se nachází ve stavu poloviční ochromenosti díky pochybám a marnému doufání, že v politice přijde něco opravdovějšího. Davy v Madridu volají: „Chceme pravdu!“ Pravdu usilovně hledají porotci u soudu, kteří se snaží prodat houštinou argumentů a protiargumentů. Celá společnost se otřásá pod tlakem všemožných protestů.

Nenacházíme shodu ani v základních, jednoduchých a jasných otázkách: Co budeme dělat? Co máme dělat, když zcela očividný nepřítel vybíjí tisíce nevinných civilistů? Měli bychom zločince zavírat do vězení, nebo je spíše vnímat jako důsledek nemoci celého systému a nechat tyto kompulzivní predátory běhat po ulicích? Smí policista pečlivě prohlížet podezřelého, které je evidentně terorista, nebo tím omezuje jeho lidská práva? Přestává být jasné, kdo je pachatel, a kdo oběť. Jak to? Kdo nebo co za to může?

Po mnohá staletí se nejskvělejší mozky dějin snažily vyřešit problém s definováním pravdy a určováním věrohodnosti. Všechny velké knihy západního světa vykazují úroveň vědomí kolem 460, tedy na úrovni rozumu.

Věda má úroveň vědomí 400-500 a přežila útoky na pravdu relativně netknutá, avšak v posledních desetiletích sama si také prožila filozofické důsledky Heisenbergova „principu neurčitosti“. Vedlo to k uvědomění, že ve vědě již není možný žádný větší pokrok, pokud nepokročíme v pochopení vědomí samotného.

Díky tomu, že v průběhu staletí úroveň lidského vědomí stoupá, došlo koncem sedmdesátých let dvacátého století k rozhodujícímu objevu, jak odlišit pravdu od nepravdy. Tento v dějinách lidstva nový přístup byl dále rozvíjen až do současnosti. Základní fyziologická reakce, ze které vychází, je sice až svůdně jednoduchá, přesto tento objev podobně jako objev teleskopu otevřel nový vesmír ke zkoumání. Svalový test využívá odpovědi univerzálního energetického pole vědomí, a proto je možné okamžitě prozkoumat pravdivost jakéhokoli tvrzení o čemkoli. Kromě toho se ukázalo, že existují hladiny pravdivosti, které se dají měřit, protože odpovídají různým energetickým úrovním lidského vědomí.

Každá zjistitelná úroveň vědomí má své možnosti a volby, stejně jako omezení. Začala nová éra lidského vědění a již přinesla neobvyklé množství zásadních a významných informací, jež mají pro lidstvo značný význam. Díky tomu jsme nyní také schopni nahlížet na povahu lidské zkušenosti v jiných souvislostech. Důsledky jsou hluboké, jak ještě uvidíme.

Moderní svět musí čelit rychle se rozvíjejícím technologiím a vstřebávat je. Navíc se musí vypořádávat s kulturními a ideologickými střety, nejednoznačností morálky, etiky, náboženství a duchovnosti. To vše uprostřed války, boje o přežití a ekonomických změn. Všudypřítomná média stav ještě zesilují.

V dějinách ale i v moderním světě chyběl prostředek pro objektivní odlišení pravdy od nepravdy. Proto ani samotná lidská společnost není jasná a její správné fungování ověřené. Objev techniky svalového testu na rozpoznávání pravdy a relativních úrovní pravdivosti má tudíž obrovský význam a může být velkým přínosem.

Tato kniha o nové „vědě o pravdě“ je věnována vzestupu lidstva a úlevě od utrpení, která přichází díky pokroku v chápání povahy vědomí.

Poděkování

Děkujeme za práci tisíců studentů, kolegů výzkumníků, členů studijních skupin a čtenářů již dříve vydaných knih o výzkumu vědomí, duchovnosti a Pravdy. Rovněž jsme vděční mnoha organizacím, které sponzorovaly větší přednáškové akce, a mnoha posluchačům, kteří štědře poskytli své nadšení a podporu.

Zvláštní dík patří Brocku Herefordovi za jeho pomoc ve výzkumu. Pomohla také editorka, Sonia M. Martinová, M. A., která trpělivě procházela desítky nových a nových verzí rukopisu, dále Betty Brucknerová, dr. Nikko Hansen, dr. Rudolph Kallenbach s chotí a Gloria Groseová, kteří přispěli na přednášky a cestování. Díky péči zaměstnanců kanceláře za vyřizování bezčetných žádostí a zpráv. Srdečný dík a vděčnost patří členům revizních skupin za jejich zpětnou vazbu, rady a včasné reakce. Byli to: William Bartlett, reverend Toni Boehm, reverend Marj Brittová, Brett Fontenot, Nikko Hansen, reverend dr. Robert H. Henderson, Sarah Humphreyová, Ron Maehl, Paul Newton, Tom Whitney, Ralph Yager, Jarred Yaron, a Tom Zender.

Mým štěstím bylo, že jsem měl po boku skvělou manželku, spolupracovnici a pomocnici Susan, která byla pilířem výzkumu a partnerkou při mnoha přednáškách. Jen pro tuto práci provedla více než 7000 testování a k tomu další tisíce věnované výzkumům, a to sedm dní v týdnu, prakticky 24 hodin denně, po celé roky. Rozhovory s ní ocenily stovky lidí, kteří se setkali s její dobrosrdečností a osobním zájmem.

Veškerá vděčnost náleží inspiraci Přítomnosti Božství, jejíž záře svítí do světa jako Všudypřítomný Zdroj Všeho, co existuje, Zdroj bez formy, ale z něž všechny formy povstávají jako uskutečněná Nekonečná Potencialita pokračujícího Tvoření.

David R. Hawkins, M. D., Ph. D.
březen 2005

Úvod

Zájem o ověřitelnou pravdu stále roste. Je předmětem a jádrem diskuzí o domácích i zahraničních událostech. Vede to k tomu, že se po celém světě přehodnocují základní etické, duchovní a náboženské hodnoty i s jejich dopady na morálku a všechny roviny života. Zároveň díky tomu, že celková úroveň vědomí lidstva stoupla, přibývá duchovních informací a zjevení, která plynou z výzkumu podstaty vědomí.

Vědomí je neomezeným, všudypřítomným univerzálním energetickým polem, nosnou vlnou a rezervoárem veškerých informací, které jsou ve vesmíru k dispozici. Ještě důležitější je, že je samotnou podstatou naší schopnosti vědět a prožívat. A přímo rozhodujícím faktem je, že vědomí je neoddelitelnou, prvotní vlastností veškeré existence (tento výrok má hodnotu pravdivosti 1000).

V devadesátých letech dvacátého století bylo objeveno (výzkumem autora, pozn. překl.), že vědomí není nevypravitelným mystériem či hypotetickým konceptem, nýbrž že je identifikovatelné a lze je zcela konkrétně definovat a měřit. Je odrazem souhry úrovní pravdy, moci a vlivu. Objeveno bylo rovněž, že každý člověk je naladěný na specifickou úroveň vědomí podle toho, jaké má karmické souvislosti a jaká rozhodnutí svou vůlí dlouhodobě vykonává.

Ukázalo se, že tyto neviditelné úrovně vědomí řídí celé společnosti i jednotlivce, a to prostřednictvím fenoménu, jemuž říkáme „atraktorové pole“ (Hawkins, 1995). Účinky každé úrovně vědomí se dají poznat podle takových charakteristik, jako jsou psychologické postoje a schopnosti, fyziologické procesy v mozku, světový názor, duchovní přesvědčení, filozofie a kreativní potenciál. Každá úroveň rovněž odráží určité rozmezí, v rámci kterého může bytost činit svá rozhodování.

Tyto úrovně lze znázornit pomocí logaritmické stupnice od jedné do tisíce, kde číslo 1 znamená nejnižší vědomí života (baktérie) a 1000 je nejvyšší úrovní, které člověk může nabýt (nejvyšší avatárové). Tuto stupnici lze aplikovat na celý lidský život a jeho prožitky, viz Mapa úrovní vědomí (Hawkins 1995, 2000, 2003).

Měření úrovně vědomí probíhá pomocí svalového testu, během něhož se jako citlivý biologický měřicí nástroj používá nervová soustava člověka a životní energie přítomná v jeho akupunktorním energetickém systému. (Tuto techniku nelze provádět pomocí neživých vědeckých přístrojů.) **Důležité je, že na přítomnost pravdy nereaguje pouhé fyzické tělo, nýbrž pole vědomí. Tomu jsou také kladeny otázky ve formě tvrzení, na něž existuje odpověď „ano/ne“ (pozn. nakladatele).**

V přítomnosti pravdy svaly člověka vykazují sílu, naproti tomu u nepravdy (která je pouhou nepřítomností pravdy, není tedy jejím protikladem) svalstvo zeslábne. Jde o rychlou a pouze přechodnou reakci, která okamžitě odhalí stupeň pravdivosti zadaného podnětu.

Tato technika měření se rychle šíří po celém světě, neboť je snadná a rychlá, v rámci sekund, se její pomocí dá rozlišit pravda od nepravdy (viz příloha B).

V knize *Vzestup po úrovních vědomí* byl podán úplný a vyčerpávající popis různých úrovní vědomí vyznačených na Mapě lidského vědomí. Stručně jej můžeme shrnout následovně:

Veškerý život vyzařuje neviditelnou energii v rámci všeobsahujícího univerzálního pole vědomí, které je prazákladem života. Pole je trvalé, nekonečné, zahrnuje všechny dimenze času, prostoru i polohy, a přitom jimi není ovlivňováno. Pole zaznamenává (obtiskuje) veškeré aspekty života do všech podrobností. Jde o trvalý záznam, jež lze snadno vyvolat pomocí svalového testu, který zabere pouze několik sekund. Síla svalu reaguje na podnět, jímž je určité prohlášení nebo v mysli držená představa předmětu, látky, osoby či místa. Co je pravdivé, je polem vědomí rozpoznáno, a jeho energie posiluje sval testované osoby. Co je „nepravda“, rozpoznáno polem vědomí není, a tudíž nedodává svalů energii. Vědomí okamžitě rozlišuje pravdu od „nepravdy“ (tedy nepřítomnosti pravdy), a dokonce záhadným způsobem detekuje i stupeň pravdivosti.

Energie s úrovní vyšší než 200 (podle Mapy úrovní lidského vědomí) znamenají pravdu, ty, jež se nacházejí pod touto hranicí, pak nepravdu. Stupnice představuje jisté opakování stupňů vývoje od primitivních forem po ty nejvyvinutější. Nejnížší jsou nejbližší živočišnosti a zahrnují negativní emoce. Pozitivní emoce začínají na hladině 200 a postupně se zvyšují přes rozum (nad 400), lásku (500) a bezpodmínečnou lásku (540). Úroveň 600 a výše je hladinou osvícených stavů, k nimž ovšem dochází pouze zřídka. Každá hladina má jednoznačné a rozpoznatelné vlastnosti, které lze aplikovat na vše v lidském životě v kterékoli kultuře na světě.

Zjištění, že pravdu o čemkoli kdekoli v čase a prostoru lze okamžitě poznat, vedlo k četným výzkumům mnoha skupin po celém světě. Není snad ani třeba dodávat, že objev techniky, jež dokáže na místě „vidět a znát všechno“ otevírá dveře k nekonečným možnostem zkoumání a zjišťování. V našem světě, který je frustrován nejasnostmi ohledně pravdivosti mnohého, to znamená mnoho. Všichni, kdo tuto techniku používají, ji vnímají jako dobrodružství vedoucí k pozoruhodným a často až zarážejícím odhalením. Kromě toho jim umožňuje osobní růst vědomí. (Viz příloha B).

Mapa úrovní vědomí uvádí lidské prožívání do nových souvislostí a umožňuje jednotný základ pro porovnávání a klasifikaci jednotlivých testování.

Mapa úrovní lidského vědomí

Pohled na Boha	Pohled na život	Úroveň	Hodnota	Emoce	Proces
Já	Je	OSVÍCENÍ	700 až 1000	Nepopsatelné	Čisté vědomí
Veškerenstvo	Dokonalý	MÍR	600	Blaženost	Jasnost
Jediný	Úplný	RADOST	540	Klid	Proměna
Milující	Prospěšný	LÁSKA	500	Úcta	Zjevení
Moudrý	Smysluplný	ROZUM	400	Pochopení	Abstrakce
Milosrdný	Harmonický	PŘIJETÍ	350	Odpuštění	Transcendence
Inspiroující	Nadějeplný	OCHOTA	310	Optimismus	Záměr
Umožňující	Uspokojivý	NEUTRALITA	250	Důvěra	Uvolnění
Dovolující	Zvládnutelný	ODVAHA	200	Potvrzení	Posílení
Lhostejný	Náročný	PÝCHA	175	Pohrdání	Nadutost
Pomstychtivý	Nepřátelský	HNĚV	150	Nenávist	Agrese
Odepírající	Přinášející zklamání	TOUHA	125	Žádostivost	Zotročení
Trestající	Děsivý	STRACH	100	Úzkost	Stažení se
Přezíravý	Tragický	SMUTEK	75	Lítost	Malomyslnost
Odsuzující	Beznadějný	APATIE	50	Zoufalství	Vzdání se
Mstivý	Zlý	VINA / nenávist	30	Obviňování	Ničení
Pohrdající	Bídný	ZOUFALSTVÍ / Stud	20	Pokoření	Likvidace

Hodnoty nad 200: úrovně pravdivosti

Hodnoty pod 200: úrovně lživosti

Pole vědomí ukazují úroveň vývoje vědomí. Lze je třídit podle jejich energie, obdobně jako lze ve fyzickém světě měřit frekvence elektromagnetického vlnění. Čím vyšší je úroveň vědomí, tím je jeho frekvence nejen vyšší, ale zároveň stále rychleji roste. Proto nemůže být stupnice lineární, nýbrž byla použita řada logaritmická.

Podobně jako na fyzické rovině, má i každá úroveň vědomí své charakteristiky, dané vnitřními kvalitami a omezeními příslušného energetického pole. Každé poznání pravdy souvisí s určitým polem. Vidíme to i na vědě. Newtonova fyzika dokázala popsat pravdu na nejhrubších úrovních. Další vědecké objevy následně stoupaly výše, přes diferenciální

počet až k pokročilému chápání kvantové mechaniky, subatomárních částic, nelineární dynamiky, k M-teorii a dalším teoriím o energii.

Přelomovým bylo odhalení Heisenbergova principu neurčitosti. Podle něj má vědomí samo zcela zásadní účinek na submikroskopickou podstatu pozorovatelného, měřitelného vesmíru. Začal se brát vážně samotný záměr pozorovatele jevů, protože tím je jev ovlivňován.

Rupert Sheldrake (Sheldrake, 1981) přišel s teorií, že k vytvoření formy dochází nejprve v poli vědomí, takže k aktivaci potenciality v projevenou skutečnost je zapotřebí záměru a „morfogenních“ vzorů. Současná strunová teorie říká, že konečným substrátem všeho existujícího je univerzální energie, tedy všechno povstává ze společné energie. Možnost přechodu od potenciality v projevenou skutečnost je dána nekonečnou mocí prapodstaty všeho, která jediná má moc transformovat neprojevené v oblast projeveného (tento výrok má úroveň 1000).

Na vesmír je v současnosti nahlíženo jako na interaktivní celek myriád energetických polí různých frekvencí, která pouze čekají na vliv záměru a formy. Máme tedy nyní prostředek, jak popsat a pochopit fakt, že Stvoření a evoluce jsou vlastně jedním a tímtéž (tento výrok má úroveň 1000), k čemuž se ještě dostaneme později.

Sice se na první pohled zdá, že tyto vědecké objevy nikterak nesouvisejí s praktickým, všedním životem, nicméně všechny zásadní pokroky v chápání přírody a vědomí hluboce ovlivňují uvědomění lidstva a podporují jeho další rozvoj. V dnešní době již není třeba opouštět rozum, inteligenci a racionalitu, když chceme uchopit realitu nelineárních, neviditelných pravd a dosáhnout uvědomění „subjektivitu“ (která je vlastností vědomí).

Výzkum vědomí má značnou hodnotu nejen pro vědce, ale i pro celou lidskou společnost ve všech jejích projevech od umění, obchodu, řemesla, politiku, mezinárodní vztahy, diplomacii a předcházení válce. Kromě toho mají nové objevy široké uplatnění také ve všech oblastech výzkumu, včetně metodologie a tvorby teorií.

Pro intelektuálně založeného člověka jsou tyto objevy něčím úžasným a fascinujícím a jejich filozofické dopady hluboké. Starověká mystéria se stávají jasnými.

Mnoho společenských problémů a dilemat se dá vyřešit jednoduše tím, že se postaví do nových souvislostí. Jejich řešení pak vysvitne automaticky. Takto probíhá vlastně každý zážitek typu „aha!“. Informace a údaje, které po něm následují, mají moc proměňovat a urychlují rozvoj vědomí.

Koncepty, které vám představíme, vedou k tomu, že uvidíte věci jinak, tudíž může dojít k vyřešení konfliktu a dostaví se klid myslí. Jak sami poznáte, svět není tím, čím se zdá, a ani jeho obyvatelé nejsou tím, za co se pokládají.

Oddíl první: Co je to pravda?

Kapitola 1: Pohled do dějin

Lidstvo od nejrannějších dob a po dnešek hloubá nad tajemstvím svého původu, smyslu a osudu a snaží se je rozluštit. Kdo jsme? Kde jsme se tu vzali? Kam půjdeme, až zemře naše tělo, pokud tedy vůbec někam půjdeme?

Uspokojivé řešení se během tisíciletí pokusil přinést bezpočet teorií. Objevila se celá řada mýtů, systémů, filozofických diskuzí a množství fantastických kosmologií, všechny s sebou ovšem přinášely jen další a další otázky, pochyby a rozpory.

Tvrdilo se, že lidstvo pochází z nebes nebo že země je pramatkou všeho. Panteismus přišel s tím, původcem lidského života jsou duchové zvířat a přírody. Z něj se vyvinul polyteismus, pantheon božských, Bohu podobných postav, z nichž každá měla vlastní povahu a určitou omezenou oblast působnosti.

V různých částech světa se však zjevovala pravda prostřednictvím duchovní inspirace a informací od světců a později velkých avatárů, kteří založili velká náboženství, jež v jistých regionech dokázala přinést určité řešení. I tak ovšem nevedla ani k míru, ani k jistotě. Ve skutečnosti následovníci každého velkého vůdce později začali jeho hnutí štěpit a stavět se proti sobě navzájem, soutěžit a náboženský systém používali jako ospravedlnění pro perzekuci, nenávisť a genocidu. V praxi došlo k obrovskému paradoxu, že totiž některé proudy velkých světových náboženství dnes zaujímají přesně opačný postoj než jejich vlastní původní učení a jsou v příkrém rozporu s podstatou, kterou kdysi přinesl jejich zakladatel.

Tato odchýlení od původního zdroje náboženství vedla mezi lidmi ke skepsi, a pochybnostem o autoritách a jejich poctivosti. Nejde pouze o nedůvěru v náboženské instituce, nýbrž i v teologii. Kromě ztráty důvěryhodnosti náboženství přišel navíc ještě vliv negativního veřejného mínění. Teokratické společnosti (řídící se Božím řádem dle stanoveného náboženství) se ukázaly nejen příliš dogmatické, ale také omezující svobodu člověka, a mnohdy se pravidlům lidé podřizovali spíše ze strachu nežli proto, že by intuitivně cítili pravdu. V mnoha částech světa tak pověst náboženství prudce poklesla. V současnosti (psáno v roce 2005 pozn. překl.) je západní Evropa a značná část Severní Ameriky do značné míry sekularizována, a tento jev se stále zesiluje díky militantním muslimům a skandálům v křesťanských církvích.

Skepsa ohledně náboženství a duchovnosti je rovněž vedlejším účinkem pádu autoritářství, neboť lidé nemají autoritu, do níž by mohli skládat své naděje. Během posledních staletí vznikla věda a začala dominovat. Paradigma vědy ještě více podkopalo náboženská dogmata a důvěru, že církev cosi „ví“. Dnes již tolik nejde o náboženské konflikty,

nýbrž o politiku, která je ovšem kupodivu stejně represivní jako náboženská dogmata, která měla nahradit.

Nadešel čas novodobé inkvizice. Naneštěstí pro svět došlo ke splynutí politického extremismu a náboženského fanatismu, jak vidíme na islámském radikalismu, který svou násilností ohrožuje svět. V porovnání s ním pak ateistická společnost působí jako vítaná úleva.

Síla vždy vyvolává protisílu podle zákona akce a reakce. Moc však působí bez odporu. Tu lidstvo ovšem opustilo a hledá místo ní sílu, která neustále vzbuzuje síly protichůdné, ať v náboženské oblasti, politické oblasti nebo v obou najednou. Pravda ale žádný protipól nemá, neboť lež není jejím opakem, nýbrž pouze její nepřítomností, podobně jako tma není protikladem světla, nýbrž představuje pouze jeho nedostatek.

Přibližně v době Harmonické konvergence koncem osmdesátých let vyskočila úroveň vědomí lidstva náhle ze 190, ve které žilo po celá staletí, na 205, což je již nad rozhodující hladinou pravdivosti a integrity, která se nachází úrovni 200. (Harmonická konvergence 16-17. srpna roku 1987 byla první celosvětově pořádanou meditační aktivitou. Konala se zároveň v okamžiku výjimečné konstelace planet ve sluneční soustavě. Pozn. překl.) V rozvinutějších světových kulturách tento skok znamenal, že lidé začali klást větší důraz na integritu nežli na zisk. Integritu berou za větší úspěch. Přišlo i údobí, ve kterém se nečestné firmy a jejich manažeři ocitli ve skandálech, zatímco společnost, která ze všech světových korporací měla nejvyšší integritu, se stala nejúspěšnější firmou světa.

Zásadní význam má také fakt, že v listopadu roku 2003, v době Harmonické konkordance (ale nebylo to jí „způsobeno“), poskočila celková úroveň vědomí lidstva po dvou desetiletích stability na současnou úroveň 207. (Harmonická konkordance v roce 2003 byla výjimečným postavením nebeských těles – poloha Měsíce, Slunce v konjunkci s Merkurem, Jupitera, Saturna, Chirona a Marsu vytvořila na celý půlden pozici dokonalého dvojitého trigonu a pečeti Šalamounovy - Davidovy Hvězdy, pozn. překl.)

Během téhož období postoupil také výzkum vědomí (pod vedení Dr. Hawkinse, pozn. překl.) díky objevu prostředku, kterým lze rozlišit pravdu od nepravdy. Bylo objeveno, že pravda není pouhým jednoduchým „ano“, nebo „ne“, nýbrž že se míra pravdivosti dá vyjádřit pomocí logaritmické stupnice od 1 do 1000. Protože se vědomí nachází všude, mimo omezení času a prostoru, je možné vědecky zkoumat i duchovní koncepty, náboženská učení a je možné ověřovat i každou ze stránek lidské společnosti. Rozvinula se nová definice pravdy, v níž nejde o obsah (jak tomu bylo v Newtonově fyzice), nýbrž o souvislosti obsahu v určitém konkrétním poli. Bylo objeveno, že pokud není vzato v potaz toto pole, nelze pravdu spolehlivě vyjádřit.

Výzkum vědomí není nikterak omezen předmětem zkoumání, takže umožňuje studium i oblastí myšlení, které byly dosud přístupné pouze pokročilé vědě, mystikům nebo velkým duchovním géniům. Za použití stejné výzkumné techniky je tudíž možné zjišťovat a určovat úroveň pravdivosti duchovních konceptů, učitelů a učení i celých náboženství a jejich doktrín. Přišlo se na to, že nejvyšších úrovní pravdivosti dosáhli v dějinách velcí mystikové, jejichž energetická pole dodnes ovlivňují lidstvo, ať to uznává, nebo ne.

Ačkoli ateisté či skeptikové zcela popírají duchovní realitu, i tak zde zůstává obecný kontext etiky a morálky, který řídí lidstvo od věků k věkům, i když jejich původ je zastřen nebo odmítán. V naší době je intelektuální a etické a duchovní úsilí lidstva snazší právě díky posunu vědomí a díky nárůstu informací o něm.

Nejnovější vědecké teorie docházejí k závěru, že existuje společný podklad veškeré fyzické existence, jímž jsou vysokofrekvenční pole energie (tento výrok má hodnotu 1000). Je zde ovšem problém dát dohromady teoretickou fyziku, výzkum vědomí a duchovní pravdy, a důvodem je, že lidstvo přemýšlí dualisticky. Pozorovateli a tomu, kdo „realitu“ popisuje, se tudíž realita jeví jako rozdělená do různých kategorií a oblastí. Rozlišujeme fyziku a nanofyziku, pozorování a prožívání a podobně. Další příklady dualistického přemýšlení a rozdělování uvádí přehled:

Fyzická oblast	Nefyzická oblast
Filozofie	Materialismus
Mikrosvět	Makrosvět
Subjektivní	Objektivní
Měřitelné	Neměřitelné
Lineární	Nelineární
Předvídatelné	Nepředvídatelné
Světské	Duchovní
Hmota	Duch
Intelektuální	Emocionální
Definovatelné	Nepostižitelné
Pravda	Lež
Vědecké	Nevědecké
Duchovní	Egoistické
Abstraktní	Konkrétní
Znamé	Neznamé
Omezené	Neomezené
Věda	Náboženství
Jevy	Skutečnost

Z výše uvedeného je jasné, že co jsme považovali za odlišné kategorie bytí, existence či prožívání, jsou vlastně pouze různá vnímání a pojmání, tedy dle Descarta tzv. „*res cogitans*“. Ve skutečnosti nemá Skutečnost oblasti nezávisle existující mimo sebe (*res externa*). V praxi ovšem popis jako by platil pouze pro vymezenou oblast a intelektem nelze tyto odděleně vnímané kategorie spojit.

To sjednocující, co neustále hledáme ve všech oblastech zkoumání i prožívání, je nakonec právě všudypřítomné pole energie, tradičně nazývané „vědomí“. Je podstatou a jádrem vší existence i inteligence. Pouze vědomí má všechny vlastnosti, pomocí nichž lze tyto zdánlivě oddělené oblasti porovnávat a sjednocovat do všezahrnující jednoty o různých projevech. Pouze vědomí je klíčem k dlouho hledané „sjednocené teorii všeho“ (tento výrok má hodnotu 1000). Mimo pole vědomí nic neexistuje, neboť vědomí je univerzální a nezávislé na čase i poloze. Kupodivu současně platí, že je poznatelné a lze je prožívat, přičemž lze od sebe odlišit jeho různé úrovně.

Můžeme začít tím, že si položíme několik otázek:

1. Co je společné, nutné a vnitřně podstatné pro všechno existování, prožívání a projevy?
2. Co je dále nedělitelným základem viditelného i neviditelného, subjektivního i objektivního, toho, co má formu, i toho, co formu nemá, a co je zjištělné kdekoli v čase a prostoru, tedy co je oním Absolutnem?
3. Je možné takovouto univerzální Přítomnost zjišťovat, a pokud ano, do jaké míry a za jakých okolností?

Všem těmto požadavkům vyhovuje pouze pole vědomí. Jeho přítomnost lze odhalit jen jím samým, tedy jediným nástrojem, kterým lze vědomí identifikovat, studovat a zkoumat, je používání jeho vlastních vlastností. Je to stejné jako se životem, který lze také zkoumat a zakoušet zase pouze životem, neboť život je jádrem a podstatou vědomí. Z tohoto důvodu je subjektivita neoddělitelnou podstatou gnozeologie (gnozeologie je nauka o poznávání). Poznání je potenciální prožitek, který se uskuteční nejvíce při stavu osvícení u mudrců všech dob.

Jak vyplývá z dalších úvah, s pochopením vědomí přichází poznání, že vše existující (bez výjimky, subjektivní i objektivní, fyzické i nefyzické, s formou či bez, bez ohledu na vlastnosti) má svou existenci v rámci poznatelného a popsatelného kontinua. Žádné nekontinuita neexistuje, jelikož tím jediným, co existuje, je energie, projevovaná v různých frekvencích různými vlastnostmi. Fyzický vesmír je spektrem frekvencí, za frekvencemi fyzická se rozprostírají neviditelné, ale ještě vyšší frekvence energie, které stále více stoupají do nesmírné harmonie až k samotnému

zdroji existence. Projevené je manifestací neprojeveného, kdy se potencialita stává skutečností (tedy Stvořením).

Je možné, aby existovala jediná „teorie všeho“? Je praktickým nástrojem, nebo pouhou abstraktní hypotézou? S dalším zkoumáním uvidíme, že taková teorie je nanejvýš praktická a použitelná pro celý lidský život i pro vesmír. Její užitná hodnota je nevyčísitelná, protože rozlišuje možné od nemožného, skutečné od potenciálního a reálné od nereálného (hodnota tohoto výroku je 1000).

Fakt, že je pravda o čemkoli kdekoli ve vesmíru přístupná na základě pouhého požádání, je natolik šokující, že otřásá všemi základními lidskými předpoklady. Postupně začíná být evidentní, že veškerá existence napříč vším časem, trváním i umístěním, včetně lidského prožívání a všech jeho možností, je vlastně projevem jediného, všezahrnujícího energetického pole o nekonečném potenciálu, a že vlastností tohoto pole je schopnost stvořit z potenciálu bez formy skutečnost s formou.

Zda se rozhodneme nazývat toto vševědoucí, všudypřítomné, všemocné, univerzální, všezahrnující, na čase i prostoru nezávislé pole božským, či nikoli, je naší volbou. V dějinách bylo slovo „Bůh“ již natolik pokřiveno, zneužito a mylně vykládáno, že již Buddha doporučoval, abychom je nepoužívali, neboť je zavádějící a vytváří předsudky. Každý vážný zájemce o Pravdu (který žije v integritě a jehož otázky jsou pokládány v integritě), si může výše uvedené ověřit sám. V kterémkoli čase, trvání i místě, lze ověřit fakt existence všemocného, všudypřítomného, univerzálního pole nekonečné potenciality, která se může projevit v zážitku nebo ve formě, například v energii atomu.

Duchovně inspirovaní lidé oddaní vnitřnímu hledání jádra pravdy napříč dějinami hovořili o tom, že za běžnou myslí existuje schopnost, která umožňuje uvědomění si přítomnosti samotného pole, jež je zdrojem vší existence. Jeho vnitřní vlastnosti osvěčují a zjevují vše, co kdy bylo popsáno jako Realita. Jev, tradičně nazývaný osvícení, byl podle všeho nesmírně vzácný, jelikož jen málo jedinců bylo schopných, karmicky uzpůsobených, či ochotných odevzdat vlastní oblíbené iluze, to, s čím se ztotožňují a své osobnosti. K osvícení docházelo tak málokdy, protože nebyla k dispozici jasná, přesná a ověřitelná definice pravdy. Pokročilý výzkum podstaty vědomí však nyní ukazuje, že mezi vědou a duchovností není žádný rozdíl. Obě pouze představují jiný frekvenční rámec společného základu.

V hrubém fyzickém světě nazýváme zdánlivě „různé“ energie gravitace, slabá jaderná síla, silná jaderná síla, výkon, chemická vazba, teplo, světlo, elektřina, záření, krátké vlny, dlouhé vlny, fotony, elektrony, neutrony, protony, zvuk, blesk, hudba, zemětřesení, alfa vlny, beta vlny, magnetické pole, polární záře, pára, záplava, atomová energie, štěpení, slučování, rostlinný a živočišný život, emoce, fyziologické procesy,

mozkové vlny, pohyb, srdeční vlny, televize, vysílače a přijímače, sopky, kosmické záření, myšlení, pocity, vize, intuice, koncepty, formy, barvy, vibrace a oheň, nebo třeba galaxie a černé díry, kde je přitažlivost tak silná, že z nich neunikne ani světlo.

Jsou všechny tyto „skutečnosti“ doopravdy „oddělené“ a různé? Již známe zákon zachování energie a hmoty. Rovněž víme, že $E=mc^2$. Z toho již není těžké intuitivně poznat nebo rozumově vyvodit, že existuje pouze jediný, všudypřítomný zdroj energie a různé druhy energií jsou především projevem různých frekvencí, poloh, působení a úhlů pohledu.

Frekvence vibrací energie pokračuje za fyzickou úrovní dále a zvyšuje se ještě rychleji. Je podkladem samotného myšlení, jehož je mozek fyzickým projevem. Kromě mozku z protoplazmy, jež má svá omezení, máme ještě mozek éterický a nad ním se nachází pole vědomí, světlo energie projevené z Neprojevna, prazákladního zdroje vší existence, z něž povstává všechno stvoření.

Lidstvo toto vše po celou dobu intuitivně ví, protože vědomí nešlo zavřít do newtonovského paradigmatu vědy ani do omezení logiky. Descartova *res cogitans* a *res externa* nejsou dvěma různými věcmi, nýbrž toutéž, pouze z jiného úhlu pohledu na formu, a představují různé úrovně: „věc“ a „přemýšlení o věci“.

Za každou z forem bytí stojí univerzální přítomnost bez formy, v níž je vše zahrnuto a sjednoceno. Tato přítomnost nám umožňuje vyslovit jednotnou teorii pole. Je to uvěřitelné i očividné, protože vše, co existuje, povstává z jediného společného zdroje. Vesmír, jak subjektivně lidský, tak i fyzikální, je tudíž výrazem nekonečné potenciality energie samotné, tedy neprojevené se stává projeveným, když se prapůvodní energie bez formy stává polem nelineárního vědomí, které samo je mimo čas, prostor i formu. To pak slouží jako podklad pro rozčlenění celého spektra úrovní subjektivních a lineárních forem, což je proměna potenciality ve skutečnost. Evoluce je tedy projevem stvoření, nikoli kauzality (zákona příčiny a následku). Vše, co existuje, má svůj zdroj, avšak nikoli svou „příčinu“, která je pouhým myšlenkovým konceptem, navíc velmi omezeným. Jde tedy o *res cogitans*. (Tento výrok byl svalovým testem potvrzen jako pravdivý.)

Jednoduchou a evidentní pravdou je, že evoluce a stvoření je totéž. Z toho plyne, že stvoření trvale probíhá, nepřestává a naším sekvenčním vnímáním jsme jeho svědky a vnímáme je jako evoluci. Vývoj a stvoření jsou jednou a toutéž realitou.